

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Michala Mazance a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **D. P. L.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2019, čj. KRPA-348632-14/ČJ-2019-000022-ZZC, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2019, čj. 2 A 74/2019-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) byl dne 6. 10. 2019 kontrolován hlídkou Policie České republiky. Ta zjistila, že stěžovatel je evidován v evidenci nežádoucích osob, jelikož mu bylo uloženo rozhodnutím žalované ze dne 26. 4. 2018 správní vyhoštění a zákaz opětovného vstupu na území států Evropské unie byl stanoven na dobu 1 roku. Toto

rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 3. 2019. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7. 10. 2019 byl stěžovatel zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 60 dní podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl žalobu jako nedůvodnou. Soud dospěl k závěru, že se žalovaná dostatečně zabývala možností uložení zvláštních opatření (§ 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Žalovaná k těmto opatřením nepřistoupila z důvodu nebezpečí, že stěžovatel i nadále nevycestuje z území České republiky a bude se dopouštět maření výkonu správního rozhodnutí. Stěžovatel vědomě mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. K jednotlivým opatřením žalovaná uvedla, že stěžovatel nemá povolený žádný pobyt a na pobytové adrese, kterou uvedl, není přihlášen. Stěžovatel jako překážku vycestování uvedl, že má ve Vietnamu dluh. Nesnažil se legalizovat svůj pobyt a neprojevil žádnou snahu řešit svoji situaci. Stěžovatel sám uvedl, že nemá dostatečnou finanční hotovost pro složení finanční záruky. Žalovaná měla za to, že stěžovatel neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit na policii. Městský soud se s těmito závěry ztotožnil. Dle soudu se žalovaná dostatečně zabývala individuálními okolnostmi stěžovatele ve vztahu k možnostem uložení zvláštních opatření (zejména body 16 až 18 napadeného rozsudku).

[3] Městský soud dále uvedl, že rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění bylo doručeno do datové schránky jeho právní zástupkyně. Navíc v protokolu o výsledku stěžovatel sám uvedl, že byl o povinnosti vycestovat informován. Námitku, že si stěžovatel nebyl vědom vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, shledal soud nedůvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. Městský soud dle stěžovatele dospěl k závěru, že nedostatečný zájem o přesné datum povinnosti vycestovat je dostatečný důvod pro vyloučení možnosti uložení zvláštních opatření. Takový závěr stěžovatel považuje za paušalizovaný a nesprávný.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen ustanoveným advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[6] Městský soud se v bodech 16 až 18 vyjádřil k možnosti uložení zvláštních opatření (viz rekapitulační část v bodě [2] tohoto rozsudku). Stěžovatel v kasační stížnosti cituje následující body 19 a 20 rozsudku městského soudu, ve kterých soud reagoval na námitku stěžovatele týkající se údajné nevědomosti stěžovatele o povinnosti vycestovat. V kasační stížnosti stěžovatel dovozuje, že městský soud zastával názor, že pouze z důvodu nevědomosti o povinnosti vycestovat nebylo možné užít zvláštní opatření a bylo nutné stěžovatele přímo zajistit. Stěžovatel však přehlédl zmiňované body 16 až 18, ve kterých se městský soud konkrétně a s přihlédnutím k individuálním okolnostem vyjádřil k možnostem uložení zvláštních opatření a nejednalo se tedy o odmítnutí jen na základě skutečnosti, že v minulosti nevycestoval. Stěžovatelova námitka tak není důvodná.

IV. Závěr

[7] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[8] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

[9] Městský soud ustanovil usnesením ze dne 6. 11. 2019, čj. 2 A 74/2019-16, zástupcem stěžovatele Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta. V takovém případě platí odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti odměna za dva úkony právní služby podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Jedná se o písemné podání ve věci samé - kasační stížnost a poradu přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. d) a c) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby náleží ustanovenému zástupci odměna ve výši 3 100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny zvyšuje o částku odpovídající dani, kterou je z odměny povinen odvést, tj. o 714 Kč. Výše celkové odměny za oba úkony ustanoveného zástupce proto činí 8 228 Kč. Uvedené částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. dubna 2020

Petr Mikeš
předseda senátu

